

Vesterager: Det har jo været vanskelige Kaar for Fiskerne i de senere Aar, særlig gælder det med Hensyn til Afsætningsforholdene. Som bemærket af den ærede Ordfører for Venstre, blev dette grundigt drøftet, da vi havde Loven af 9. Juli 1920 til Behandling her i Tinget; den Gang imødekom vi de forskellige Ønsker, der var fremkommet. Nu foreligger der altsaa et lille Lovforslag, der gaar ud paa, at den nævnte Lov forlænges, og da der, som det fremgaar af Bemærkningerne, stadig er Vanskeligheder til Stede og stadig fremkommer Begæring fra Fiskerne, saa kan jeg paa mit Partis Vegne udtale Tilslutning til, at dette Lovforslag fremmes. Det er jo for Tiden saaledes, at der er Vanskeligheder for alle Erhverv, vi er inde i en Krise, og det har derfor sin store Betydning, at man, saa godt det er muligt, holder de produktive Erhverv i Gang, støtter dem paa en fornuftig Maade. Jeg mener nu, at vi efter Danmarks Beliggenhed og Stilling har faaet alt for lidt ud af vort Fiskeri. Derfor hilser jeg personlig med Glæde enhver Bestræbelse for at komme dette Erhverv til Hjælp. Jeg mener, det vil have sin store Betydning, at de Udviklingsmuligheder, der der er til Stede, udnyttes saa godt det lader sig gøre. Indenfor mit Parti er den Opfattelse den gældende, at det er fornuftigt at forlænge Loven endnu et Aar og se, hvorledes det vil virke, og jeg skal derfor slutte disse korte Bemærkninger med at anbefale det foreliggende lille Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Kr. Pedersen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til baade velvillig og helst ogsaa hurtig Behandling. Det er anført af samtlige foregaaende Ordførere, at Fiskerierhvervet har store Vanskeligheder. Jeg tror næsten, at det er det Erhverv, der for Tiden er allervanskeligst stillet, og der kan derfor ikke være Tale om, at man ikke skulde forlænge Loven; det eneste, der kan være Tale om, er, om man skulde foreslaa Ændringer i den. Det ærede Medlem Hr. Sundbo bemærkede, at Markedet i Tyskland ikke er godt for det danske Fiskeri, og det er det heller ikke. Men det er vist saare vanskeligt for Ministeren eller nogen anden at gøre noget særligt i den Henseende. Jeg ved i hvert Fald, at Fiskeridirektøren gentagne Gange har været dernede, ogsaa i Forening med Fiskere, for at undersøge, om der var nogen Mulighed for, at Markedet for

dansk Fisk dernede kunde blive noget bedre, og jeg føler mig ganske overbevist om, at der fra den Side bliver gjort, hvad gøres kan. Men Vanskelighederne for Fiskeriet er ikke overvundne, selv om dette Lovforslag bliver vedtaget, og derfor mener jeg, at der ikke fra nogen Side kan være noget som helst at indvende mod den deri foreslaaede Fornylse.

Det ærede Medlem Hr. Vangaard mente, at stille Ordet „fortrinsvis“ maatte kunne forstaas saaledes, at hvad man sparede det ene Sted, kunde man anvende det andet. Det mener jeg ogsaa, det maa kunne betyde. Men saa siger det ærede Medlem Hr. Sundbo, at der kunde være Tale om at stille større Beløb til Raadighed, og ligeledes, at man kunde forlænge Afdragsfristen, særlig for Laan til Fartøjer. Jeg tænker ikke, der er nogen, der har stort imod, at Beløbet bliver forhøjet, men jeg gaar ud fra, at hvis det her foreslaaede Beløb ikke slaar til, er den Vej ikke lukket for Ministeren at komme til Rigsdagen og faa en yderligere Bevilling. Vi ved jo, at det i Øjeblikket er saadan, at de bevilgede Beløb ikke en Gang er blevet brugt. Nu er ganske vist Sønderjylland kommet til, og der kunde saa maaske være Grund til at forhøje Beløbet. Det har i alt Fald jeg for mit Vedkommende intet imod. Vi bruger alligevel kun det, der er Trang til og Krav om, og jeg tror, at den danske Rigsdag vil være med til at bevilge de Laaneansøgninger, der kommer om Laan dels til Fartøjer og dels til Laaneforeninger, med de Beløb, de mener, de kan anvende. Hvorvidt vi skal forhøje Beløbet, kan vi maaske nærmere drøfte, men jeg gaar ud fra, at hvis det ikke slaar til, er Rigsdagen til enhver Tid villig til at forhøje det.

Boa: Dette Lovforslag interesserer i ikke ringe Grad det Parti, jeg tilhører. Vi ser altid med Forstaaelse og Glæde paa, at man forsøger at fremme det frie Erhvervsliv i vort Folk. Ogsaa sidste Gang, vi havde denne Lov til Behandling, blev det anerkendt fra alle Sider, at Fiskerierhvervet i høj Grad trænger til nogen Hjælp. Men som jeg ogsaa udtalte i Sommeren 1920, det er vel ikke just saa meget om at gøre at forøge den Mængde Fisk, der staar til Disposition for Tiden. Vi ser jo, hvorledes det gaar i den senere Tid ved Skagen med de store Mængder af Sild, der er fiskede. De svenske Fiskere har nok kunnet placere dem ovre i deres store Selskaber, hvor de præparerer Fisken paa en eller anden Maade, enten